

При това, тукъ се разказваха за частни подвизи на опълченцитѣ.

Въ други кѣща бѣха помѣстени опълченцитѣ отъ 5 а дружина. Тѣ още по разпалено разказваха впечатления си отъ вчерашния бой. Разказътъ имъ се свеждаше къмъ това, какъ опълченцитѣ не удържимо се стремили напредъ, какъ прѣскачали прѣзъ легналия баталионъ отъ углицкия полкъ, какъ пристигнала нашата цѣпь, посрѣщана отъ страшнитѣ турски залпове и какъ се хвърлили на турскитѣ укрѣпления и то безъ ротнитѣ си командири, които били паднали прѣди да достигнатъ до укрѣпленията.

— Тукъ, при турскитѣ топове, разказваше единъ опълченецъ, се започна настоящий бой. Освенъ звънтенiето на щикетѣ хърканието на умирающитѣ, охканието на раненитѣ и виковетѣ: „удрайте, мушкайте, юнаци, дойде часа да си отмѣстимъ“ и проч., друго нищо не се чуваше.

На връщане отъ с. Химитлий по пѣтя ме срѣщна Поручикъ Б., който идеше отъ Габрово.

— Кого виждамъ? извика той, като ме видѣ; нима вий сте живъ и здравъ? Ний се научихме, че сте паднали убитъ, а братъ ви вече ви оплаква и е просто убитъ отъ скръбъ. Той отслужи даже и панихида.

Азъ разбрахъ, че моята фамилия е била смѣсена съ оная на убития унтеръ-офицеръ Кисса.

Заговори се, че опълчението щѣло да конвоира плѣннитѣ Турци до Търново.

— Има си хасъ да се окаже този слухъ истиненъ! Това ще означава край на военнитѣ дѣйствия за опълчението, казваха офицеритѣ.

Колкото се отнася до опълченцитѣ, тѣ горѣха отъ ненавистъ къмъ плѣнницитѣ, — главнитѣ виновници за удалението имъ отъ театра на военнитѣ дѣйствия и причинитѣ да не взематъ участие въ свършенното съсипване на турската армия. Впрочемъ, всички още се утѣшаваха, че това може да бѣде само слухъ.

Врѣмето продължаваше да е студено. Цѣлата долина бѣше покрита съ тънакъ слой ледъ, вслѣдствие